Tak tentokrát nás čekal dost náročnej víkend. Začínáme už ve čtvrtek na JamRocku jako první na velkým pódiu. No, lepší než drátem do oka. Celý dopoledne všude prší a tak čekáme jak to bude vypadat na místě v Žamberku. Z práce zdrháme všichni dřív, s čímž jsou spojené drobné komplikace, nikoli však nepřekonatelné. Vše se zdárně podařilo a už v půl čtvrtý dorážíme do areálu. Vjíždíme jako první z dlouhý řady učinkujících na totálně promočenou louku za pódiem a opět jsem po půl roce zažil pocit neovladatelnýho auta jako na ledu. Wagen je až po střechu obalenej bahnem. Jakmile se nám povedlo vmanévrovat k rampě, hned se o nás postarali bedňáci, což je luxus, na kterej si muzikant rychle zvykne, ale pomalu odvyká. O tom ale až v září :-). Nazvučili jsme a po dlouhém měsíci jsme si zase zahráli v originální sestavě s Honzou. Lidí úměrně k faktu, že začíná fesťák a do poslední chvíle pršelo, ve finále jsme byli celkem spokojený. Po koncertě organizátoři pro každou kapelu organizovali autogramiádu, na který jsme nemohli samozřejmě chybět, protože to byla naše první autogramiáda v životě. Sice jsme se podepsali jenom dvěma lidem, ale zase můžeme říct, že jsme oba znali :-). Jmenovitě Honza Vrána a Vašek Bláha. jednoho jsme vyfotili, druhej fotil nás. Každopádně to byla prdel a stálo to za to. Pak klasicky chvilku pobejt a pak rychle těch 170 kiláků domů. Přece jenom jdeme všichni druhej den do práce. A bylo to těžký dopoledne. Naštěstí musíme bejt už v půl pátý v Milovicích na Votvíráku, takže pracovní den je opět o trochu kratší. Tentokrát nás čeká trochu náročnější šňůra a navíc bez Vítka. Na Votvírák dorážíme se Zrůsťákem, se kterým jsme během pěti zkoušek nacvičili playlist. Stejně jako Kafka v květnu se s tím popasoval na výbornou. Na přípravu máme dost času, žádnej stres a tak přesně na čas začínáme. Atmosféra parádní, kdo byl, musí potvrdit. Půl hodinu přiděleného času jsme využili dokonale. Pak už jenom zabalit a vrhnout se do víru společenského života. Nakonec jsme skoro neopustili prostor backstage, protože tam bylo dobrý pivo, žádná tlačenice, lidové ceny a vůbec se nám tam moc líbilo. O to horší bylo ráno. Podle časovýho plánu bylo nutný nejdýl v 11 hodin vyrážet směr Blatná, což je u Strakonic. Takže rychlá hygiena, míchaný vajíčka a kafe a už jsme seděli v autě. Naštěstí jsme k volantu vybrali jedinýho, kterej skoro nic nepil a vyplatilo se. PČR totiž připravila nečekané překvapení a u výjezdu dávala dejchnout každýmu řidiči co odjížděl. Cesta ke Strakonicům byla celkem rychlá a za slabý dvě a půl hoďky strávených ve vyhřátým autě jsme byli na místě. Na pódiu zrovna kapelka Kombajn, dloholetý souputníci z Roudnice. Lidí pomálu, prý všichni dorazí večer, ale to my už budem dávno jinde. Co byl trochu problém, bylo to, že zpěvákům přestaly fungovat hlasivky. A to doslova. Matěj to ještě nějak rozdejchal, ale Krtek musel vynechat 3/4 programu. Naštěstí byli v Blatný milí pořadatelé, dobrý klobásy i pivo a při odjezdu nám vyhrával Záviš to svoje:“Cukráři, ty debile...“. Vedro neuvěřitelný. No a my se zase vezeme v autě bez klimatizace do Bíliny. Něco přes dvě hoďky. Cestou nám volá Mišák, že někde viděl, že na Bořeň mysteria hrajeme až ve 20:50 místo od 18:40 a tak jak to bude s naším hraním na jeho narozkách. Protože nám tuhle skutečnost organizátor zatajil a mobil měl zrušenej, rozhodli jsme se přijet do Bíliny a zjistit jak to vlastně je. U brány nás uvítala ochranka, která potvrdila Mišákovo info. Hm, takže co teď. Buď zrušit koncert v Unčíně a nebo si tam ještě rychle zajet a zahrát. Ochranka u vstupu nevěřícně zírá za dodávkou jak frčí vysokou rychlostí pryč. V Krupce neuvěřitelně rychle vykládáme cajk, zvučíme a hrajeme pro asi 30 narozeninových hostů jako první v pořadí. Tentokrát Krtek neodzpíval 4/5 koncertu, dokonce si skoro s nikým nemoh popovídat. Nebejt to Mišáku pro Tebe, tak na to kašlem. Po hraní zafičel

severní vítr jak v jedný z cimrmanových her a než se kdokoli vzpamatoval, už jsme frčeli zpátky do bílinskýho amfiteátru. Tam dorážíme jako správný profíci přesně ve chvíli, kdy kapela před náma balí poslední kousky bubnů, takže hned vykládáme a zvučíme. Naštěstí na velkým pódiu hraje jakýsi fousatý a vlasatý americký umělec v zelených flitrama pošitých kalhotech do zvonu s kytarou, vydávajíc příšerný zvuky něco jako :“Šit Kalifóórnija, fak jů Kalifórnija“ a pod. Takže když ohlašuje poslední písničku, skoro jistě víme, že máme aspoň čtvrt hodiny času. No a pak už poslední zářez dne. Na pódiíčku parádní zvuk, takže i Krtek při troše snahy vyloudil pár tónů a lidi se snad bavili. Na druhou stranu jsme tentokrát s úlevou přivítali, že nás organizátor kapánek zkrouhnul. Born to pain přece musí začít včas no a my toho měli plný kecky případně Marteny. Pojedli jsme, popili, nějakou muziku poslechli a pak už hurá domů. Příště zase s Vítkem. Jo a dík Zrůsťákovi za famózní výkony.